

afgift en Gang i den Kommune, hvor Dyret er slagtet, er der ingen Rimelighed i, at man skal betale Afgift en Gang til. Det kan maaske forsvares som en Slags Overgangstilstand fra det nuværende, hvor der maa betales fuld Afgift, men det bør ikke vedblive, og derfor er jeg fuldt enig i, at denne Afgift gaar gradvis ned; eventuelt kunde jeg gaa med til, at den bortfaldd. Men saafremt disse Kommuner ikke ved deres fremtidige Indtægter af Kontrollen faa tilstrækkelig Dækning for de Udgifter, de have paataget sig til Forrentning og en passende Amortisation af de Bygninger, de have opført for at sikre Byen en god Kødkontrol, bør Statskassen træde til og give dem Erstatning. Det er Statsmagten, der ved den hittidige Lovgivning har fremkaldt disse Udgifter og har stadfæstet de nugældende Sundhedsvedtægter, og det er den, der nu griber ind i Kommunernes Selvstyre. Bliver dette Forslag til Lov, bør Statskassen holde Kommunerne skadesløse derfor.

§ 4 omhandler jo Kød og Slagteaffald af Dyr, der ere slagtede paa et af Landbrugsministeren i Overensstemmelse med de gældende Regler for Udførselskontrol godkendt Eksport-Slagteri. I Tilslutning til det, jeg udtalte før, maa jeg sige, at her har man en Del mere Garanti, end naar Dyret er slagtet i et hvilket som helst Rum og under en hvilken som helst Kontrol. Naar Kontrollen her er udnævnt af Ministeriet og virker efter ensartede Regler, finder jeg intet at indvende derimod.

Overgangen til Statskontrol vil ganske sikkert blive dyrere end Gennemførelsen af det nærværende Forslag. Jeg vilde dog ikke have noget imod, om Staten paatog sig en Del af de med Kontrollen forbundne Udgifter, saafremt man kunde faa Forslaget omordnet, saaledes at Kontrollen blev ensartet. Jeg vilde sætte mest Pris paa, at det var Regeringen, der udnævnte de kontrollerende, saaledes at det ikke blev en kommunal Sag at udnævne og afsætte dem, og ligeledes, at de fik deres Instruksler fuldt ud fra Ministeren, saaledes at de bleve ensartede, og Tilsynet udelukkende paahvilede Ministeriets tilsynshavende, thi selv om Reglerne ere ens, kan Udøvelsen dog være forskellig, og muligvis kunde forskellige Instruksler fra de forskellige Kommunalbestyrelser virke hen til en noget uensartet Kontrol i de forskellige Byer; og naar Byerne skulle lukke op for det Kød, de ikke selv have ladet kontrolere og ikke

kunne bære Ansvaret for, maa det forlanges, at Garantien skal være saa effektiv som muligt.

P. Bjerre: Som nævnt af foregaaende ærede Talere, have vi jo i de senere Aar haft flere Forslag til Behandling angaaende denne Sag, navnlig i 1899—1900 og i 1900—1901, hvor to Regeringsforslag vare for her i Tinget. Hvad der er sagt om dem, at de ikke naaede frem, er rigtigt. Jeg har haft den Ære at være Formand for de to Udvalg og kan derfor oplyse, at det ikke var, fordi vi ikke anstrengte os for at naa frem, men der var saa mange Vanskeligheder at overvinde. Paa den ene Side var der hele Handelen med Grosserersocietetet i Spidsen og Spøkhøkerforeningen og en hel Bunke andre, som sagde, at vi lagde Baand paa Handelen, og at det ikke gik an at indskrænke Handelens Frihed for meget. Paa den anden Side paastod man, at Bestemmelserne vare alt for omfattende, de medførte en Slagteriforsikring, idet Staten skulde yde store Ofre, og medførte en i det hele saa godt som tvungen Kødkontrol over hele Riget med Undtagelse af Landet og enkelte Smaabyer, som kunde være fri. Det stødte an imod mange forskellige Interesser, og derfor kunde vi med vor bedste Villie ikke komme frem. De senere Forslag fra det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) og anden Side vare paa en Maade enklere, men det var heller ikke muligt at faa dem gennemførte. Derfor ønsker jeg den højtærede Justitsminister til Lykke, fordi han har haft en heldig Haand til at hugge gennem alt dette og træffe saa omtrent i Centrum. Det, de samvirkende Slagterier søgte om i sin Tid, da jeg var Formand, var at faa Lov til at indføre vort Kød og Flæsk og Affald til Byerne ikke blot, fordi det var en økonomisk Fordel for os, men ogsaa, fordi det skadede vor Anseelse i Udlandet, at vi ikke havde Lov dertil. Det førte til, at der blev nedsat en Kommission. Men i de Forslag, som vare fremme i 1900 og 1901, var hele den udenrigske Kødkontrol med, og det gjorde Sagen meget vanskeligere. Men nu mener jeg, at den udenrigske Kødkontrol er ordnet saaledes, at vi kunne være tilfredse dermed. Det, der egentlig mangler, er, saadanne Bestemmelser, at der ikke fra Udlandet skal kunne siges: det viser sig, at de Varer, der sendes til os, ere virkelig gode, de ere kontrollerede i Danmark, saaledes at vi kunne stole derpaa; men hvor kan det være, at det